

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: E. M., narozený X,
zastoupený: JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem
Archangelská 1568/1, 100 00 Praha

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
IČO: 00007064, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě ze dne 9. 9. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. CPR-42235-3/ČJ-2024-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 7. 2024, č. j. KRPP-106600-12/ČJ-2024-030022 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byla stanovena v trvání dvou let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU a výše uvedených států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 30. 8. 2024, č. j. CPR-42235-3/ČJ-2024-930310-V234, bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II. Žaloba

3. V úvodu žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas s tvrzeními žalovaného stran jeho pobytu na území ČR bez platného pobytového oprávnění a tvrzeními týkajícími se stanovení data posledního vstupu do schengenského prostoru ke dni 7. 3. 2024. K uvedenému žalobce sdělil, že vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldávie č. AP0412130, kdy nebylo řádným způsobem prokázáno, že by žalobce překročil povolenou dobu nepřetržitého pobytu v délce 90 dnů na území schengenského prostoru. Žalobce také rozporoval, že není pravdou, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 7. 3. 2024 do doby pobytové kontroly dne 20. 7. 2024, kdy nic takového nebylo ze strany žalovaného prokázáno. Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením, že pobýval ode dne 5. 6. 2024 do dne 20. 7. 2024 na území ČR bez oprávnění. Žalobce tvrdil, že se v době pobytové kontroly nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu, když nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Mimo jiné žalobce sdělil, že na území ČR zůstává z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl vycestovat z území schengenského prostoru. Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřiměřeně zasahující do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti považoval za vhodné překvalifikovat rozhodnutí o uložení správního vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaný namítal nedostatečně zjištěný stav věci, kdy správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když v den zahájení řízení o správním vyhoštění o něm bylo rovněž rozhodnuto. Dále žalobce neshledával splněné důvody pro uložení správního vyhoštění. Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, za důvod svého nesouhlasu označil fakt, že v jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a nedostatečná bezpečnost pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, kdy Moldavsko je navíc v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Žalobce v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

směru dále poukázal na situaci v Podněstří, kde je situace podobná jako na Ukrajině, když se dá navíc očekávat ještě další zhoršení bezpečnostní situace. Žalobce uvedl, že s ohledem na dramatickou situaci v Moldavsku se v případě svého návratu do vlasti reálně obává o svůj vlastní život. Závěrem žalobce uvedl výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. Především spatřoval žalobce rozpor postupu žalovaného s ustanovením § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 11. 9. 2024 žalovaný konstatoval, že žalobní námitky jsou totožné s těmi uvedenými v průběhu správního řízení a na něž bylo reagováno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného, a proto žalovaný odkázal na odůvodnění výše uvedených rozhodnutí. Jelikož měl žalovaný za to, že se s nimi vypořádal dostatečně a přezkoumatelně, přičemž se nedopustil žádného procesního pochybení, navrhl soudu, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Ústní jednání

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. S ohledem na stanoviska účastníků soud rozhodl bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. V první řadě nespatořoval žalobce splnění podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by pobýval na území členských států déle než 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
9. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*
10. Žalobce přicestoval do schengenského prostoru přes Maďarsko (hraniční přechod Nagylak) dne 7. 3. 2024. Tuto skutečnost osvědčuje razítko v cestovním dokladu žalobce č. AP0412130 na str. 5. Jelikož žalobce disponoval biometrickým cestovním dokladem vydaným Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), mohl na území členských států EU, resp. v schengenském prostoru, pobývat volně 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
11. Pravidla upravující přeshraniční pohyb osob v rámci členských států EU upravuje Nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

evropského parlamentu a rady (EU) 2016/399, ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jako Schengenský hraniční kodex).

12. Konkrétně stanovuje čl. 11 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu následující: „*Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména: doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost.*“ Z uvedeného poté jasně plyne, že žalobce by při výstupu z území členských států EU obdržel do cestovního dokladu výstupové razítko osvědčující den, kdy se tak stalo. Jelikož však cestovní doklad žalobce žádné výstupové razítko neobsahuje, neobstojí ani žalobcem bez konkrétního základu vznesená námitka, že nebylo prokázáno, že by se zdržoval na území členských států EU nepřetržitě po dobu delší než 90 dnů od jeho vstupu na území členských států EU (konkrétně Maďarska). Jelikož tedy žalobce vstoupil dle vstupního razítka na území členských států EU dne 7. 3. 2024, byl povinen vycestovat nejpozději dne 4. 6. 2024. Ode dne 5. 6. 2024 pobýval žalobce na území ČR nelegálně. Soud uvádí, že poslední den určený k vycestování žalobce byl stanoven s ohledem na fakt, že žalobce neprokázal, že by v období od 7. 3. 2024 do 4. 6. 2024 vycestoval z území členských států EU, čímž by povolenou dobu pobytu (90 dnů) mohl rozložit do delšího časového úseku předpokládaných 180 dnů, a tím by se změnil poslední den, na který připadal 90. den pobytu žalobce. Schengenský hraniční kodex pamatuje i na situace, kdy cestovní doklad není opatřen výstupním razítkem, avšak v takovém případě je břemeno důkazní na žalobci, aby prokázal, že opustil území členských států (např. jízdenka, letenka aj.). Žalobce však nepředložil nic, co by závěry správních orgánů obou stupňů zpochybňovalo. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 7. 2024 žalobce uvedl, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru dne 7. 3. 2024, načež následně dne 8. 3. 2024 vstoupil do ČR, kde pobýval nepřetržitě až do dne 20. 7. 2024, kdy jeho neoprávněný pobyt na území ČR byl odhalen až hlídkou Policie ČR v rámci pobytové kontroly. Jelikož žalobce ani v nyní projednávané žalobě neuvedl žádný konkrétní důkaz či důvod, který by zpochybnil závěry správních orgánů, nepovažuje soud argumentaci žalobce v tomto směru za způsobitou jakkoliv zpochybnit správními orgány učiněné závěry.
13. Kromě toho soud upozorňuje, že žalobce uvedl v žalobě protichůdná tvrzení. Nejdříve zpochybňoval zjištění správních orgánů týkající se jeho pobytu, především to, zda v průběhu svého 90 denního povoleného pobytu nevycestoval, avšak zároveň dodává, že kvůli válce na Ukrajině nemohl vycestovat ze schengenského prostoru. I s ohledem na tato tvrzení soud souhlasí s tvrzením správních orgánů, která vycházela z toho, že žalobce pobýval na území členských států EU – schengenského prostoru – nepřetržitě, a to ode dne 7. 3. 2024, kdy přicestoval na území schengenského prostoru. S ohledem na výše uvedené nemá soud pochybnosti o správnosti stanovení data 7. 3. 2024 jakožto dne, kdy žalobce přicestoval na území schengenského prostoru. Ostatně datum vstupu žalobce nikterak blíže nezpochybnil či nevyvrátil. Současně není soudu jasné, jak žalobci bránilo vycestovat z území schengenského prostoru válčení na Ukrajině. Žalobce přicestoval na území ČR již v době bojů, což jasně dokládá možnost cestovat i mimo území schengenského prostoru.
14. Další skupina námitek se týkala tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, kdy mělo být namísto správního vyhoštění přistoupeno k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců a měla být žalobci uložena povinnost opustit území ČR.
15. Přiměřeností uloženého správního vyhoštění se zabýval správní orgán I. stupně zevrubně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na str. 5-6 svého rozhodnutí a rovněž i žalovaný, který se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Po zhodnocení učiněných závěrů obou správních orgánů a tvrzení žalobce dospěl soud k závěru, že v případě žalobce skutečně nebyly shledány důvody pro přistoupení k aplikaci institutu povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců, resp. nebyla shledána nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány vzaly v potaz délku pobytu žalobce na území ČR, který trval od 8. 3. 2024 do 20. 7. 2024 (resp. do 4. 6. 2024 – legální doba pobytu). Délka trvání v takto krátkém rozsahu nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce na území ČR. Zmíněné dále potvrzuje fakt, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné, kulturní či sociální vazby. Naopak, celá rodina žalobce (otec a babička) pobývá v Moldavsku (matka v Německu). Věk i zdravotní stav žalobce rovněž nepředstavují překážku vycestování do země původu, neboť žalobce je zdravý, v produktivním a perspektivním věku pro vyhledání zaměstnání i mimo území členských států EU. K ekonomickým poměrům správně správní orgány uvedly, že s územím ČR nepojí žalobce žádný majetek a jelikož nedisponuje ani povolením k zaměstnání, nepředstavuje uložení správního vyhoštění žalobci jakýkoliv zásah do jeho finanční či ekonomické sféry. Z těchto důvodů nebylo v případě žalobce přistoupeno k uložení povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu území ČR zcela v souladu se zákonem.

16. V souhrnu se tedy soud ztotožnil se závěry správních orgánů stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce, kdy vzaly v potaz veškeré faktory rozhodné pro zhodnocení přiměřenosti, stejně jako se zabývaly dostatečně všemi relevantními zjištěními pro následné zhodnocení. Rovněž považuje soud odůvodnění v tomto směru ze strany správních orgánů za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé neponechávající prostor pro pochybnosti o jeho správnosti.
17. K námitce brojící proti závěrům správních orgánů o možnosti vycestování žalobce do země původu konstatuje soud následující. Žalobce je občanem Moldavska, kde před odjezdem do Evropy žil v rajónu Dubarasi, obec Cocieri, která se nachází v oblasti Podněstří. Správní orgán I. stupně v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhlášku č. 328/2015 Sb.). Žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že mu v zemi původu nic nehrozí. Ač soud připouští, že situace v Moldavsku nepatří k těm zcela ideálním, žalobcem zmíněné problémy související s válečným konfliktem na Ukrajině dopadají pouze na oblast Podněstří, kam žalobce není nucen se navrátit a může zvolit možnost vnitřního přesídlení v rámci Moldavska. Co se týče tvrzení stran množících se případů vražd v Moldavsku, má žalobce přístup k možnosti obrátit se na příslušné bezpečnostní složky. Žalobce v průběhu výsledku dne 20. 7. 2024 potvrdil, že je mu v jeho vlasti zaručeno právo na osobní bezpečnost a že má možnost, aby byly jeho záležitosti projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. Rovněž žalobce nesdělil žádný důvod, proč je v jeho případě nutné vnímat tuto hrozbu jako výrazně pravděpodobnější ve srovnání s ostatními občany Moldavska. Co se týče ekonomické situace, tu nelze podřadit pod důvody uvedené v ustanovení § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Co se týče vnitřní a ekonomické situace, neuvedl žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by prokazovaly, že přímo jeho osobě hrozí nebezpečí nebo neschopnost nalézt práci. Nad to soud odkazuje na protokol o výsledku účastníka

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správního řízení ze dne 20. 7. 2024, kde žalobce jako důvod odjezdu ze země uvedl práci. Na otázku, zda mu v zemi původu hrozí nebezpečí a zda se chce dobrovolně vrátit, uvedl, že mu nic nehrozí a vrátit se chce. Dále soud odkazuje na Vyhlášku č. 328/2015 Sb., která upravuje seznamy zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné třetí země. V souladu s uvedenou vyhláškou považuje ČR Moldavsko, a to včetně Podněstří, za bezpečnou zemi původu. Soud shrnuje, že žalobcem nebyly v rámci správního řízení uvedeny žádné individuální skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Výše uvedené rovněž vylučuje tvrzení žalovaného o nemožnosti vycestovat ze schengenského prostoru z důvodu války na Ukrajině, neboť žalobce mohl vycestovat přinejmenším alespoň zpět do Moldavska. Nutno také podotknout, že žalobcem tvrzené důvody, pro něž se odmítá vrátit do Moldavska jsou povrchní, obecná a nepodložená konkrétními zdroji, z nichž žalobce tyto informace čerpal.

18. K námitce žalobce stran příliš rychlého rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci konstatuje zdejší soud následující. Zákon o pobytu cizinců či správní řád neobsahují žádnou úpravu minimální délky řízení před vydáním rozhodnutí ve věci. Současně je ze správního spisu patrné, že správní orgán I. stupně dodržel všechny procesní povinnosti mu uložené zákonem. Rovněž správní spis obsahuje dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, které nepřipouští pochybnosti o zjištěném stavu věci. Ostatně ani sám žalobce nepředložil žádné jiné důkazy ať v průběhu odvolacího řízení či nyní v řízení o žalobě. Lze tedy tvrdit, že stav věci byl zjištěn dostatečně. Pakliže žalobce vyjádřil pouze subjektivní názor týkající se nesouhlasu s takto rychlým vyřízením věci, bez jakýchkoliv dalších konkrétních důkazů či tvrzení, které by prokazovaly pochybení správního orgánu I. stupně v této části, nepovažuje soud takto obecně vznesenou námitku za způsobitou zpochybnit postup a závěry správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného. V podrobnostech odkazuje soud na závěry učiněné žalovaným na str. 6 napadeného rozhodnutí, s nimiž se soud plně ztotožňuje.
19. V úvodu žaloby uvedl žalobce výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
20. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud i.) v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; ii.) šetřící zájmy oprávněné osoby a iii.) respektující veřejný zájem.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VI. Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 7. listopadu 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.